

Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon,
De háborús éjjel.

És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjúságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.

Ady Endre: Az Úr érkezése

Ady után immár mindenki éneklé az Egyedüli reményem kezdetű dicséretet, s amíg énekelnek, ki-ki új helyére megy, a tér szemközti oldalára. Az énekbe belevág a tagadás, megszólal Baka István De profundisa.

Kényszerzubbony volt már az anyaméh is:
s járkálok, bár látszólag szabadon,
A Mindenség csak túlméretezett
bolondokházi kórterem, tudom.

Döngetem hát a falakat, hiába.
A mélységből kiáltok – ám az Isten
csak a lélek légszomja, és e szomjon
– s más kórtermeken – kívül semmi sincsen!

Átkopogok, s néha jó erőtlén
morzén a válasz, meg sem érthetem,
ember vagy angyal küldi-e, s fogolytárs
vagy láthatatlan rabtársam üzen?

Ó, nappalok fehér kendői! Számat
ki tömte be tivéletek, nehogy
kiüvöltsem, hogy már semmi sincsen...!
S még ez a semmi is fog, egyre fogy...!

Baka István: De profundis

Weöres Zsoltár című költeményének 3 versszaka úgy hangzik, mintha a szólista diktálna és soronként követné őt az egyedekből álló „gyülekezet”. Az utolsó három sort megismétli a Baka-vers közlője.